

Arrest

nr. 204 163 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 april 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 mei 2016 wordt de beslissing ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2015 werd ingediend door :

D., Z. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Erevan op (...)1997

adres: (...) MOL

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie en de werkbereidheid, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De advocaat van betrokkene maakt een onderscheid tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek. De elementen aangehaald onder de titels ‘verwijzing naar de discretionaire bevoegdheid 9bis en de criteria van de instructie van 19 juli 2009’, ‘prangende humanitaire situatie’ en ‘familie met schoolgaand kind sinds 2007’ (en het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind) worden hier in de ontvankelijkheidsfase aldus niet behandeld.

Het feit dat betrokkene naar school zou gaan, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene reeds de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en aldus niet meer schoolplichtig is in België. Bovendien heeft betrokkene zijn dossier niet meer aangevuld waardoor niet kan nagegaan worden of hij voor het schooljaar 2015-2016 nog is ingeschreven.

Betrokkene kwam samen met zijn moeder naar België. Ze dienden op 17.06.211 een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.09.2012 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hun betekend op 13.02.2013. Sindsdien verblijven zowel zijn moeder als betrokkene illegaal op het grondgebied. Ze dienden te weten dat ze na hun asielaanvraag en de betekening van het bevel, het land dienden te verlaten. Dat ze verder illegaal op het grondgebied bleven, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene betekende daarna, in zijn eigen naam, nog een bevel om het grondgebied ten laatste op 11.03.2015 te verlaten. Ook daaraan gaf hij geen gevolg. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 1 jaar en 3 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene haalt aan dat er nog een beroep hangende is tegen een beslissing tot onontvankelijkheid inzake een aanvraag art. 9bis (onontvankelijke beslissing dd. 23.10.2013 voor betrokkene en zijn moeder) en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend door de moeder van betrokkene op 11.03.2014. Dit laatste beroep werd intussen verworpen op 18.06.2015. Wat betreft het nog hangende beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing art. 9bis; dit heeft geen schorsende werking en vormt aldus geen buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM en art. 12 UVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de familieband met zijn grootmoeder, nicht, neef, oom en tante (die allen legaal in België verblijven) voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene toont niet aan op welke manier hij met deze verwanten een gezinsleven zou hebben. Deze familieleden zijn ook zonder betrokkene naar België gekomen en wonen niet op hetzelfde adres. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Betrokkene woont samen met zijn moeder. Er dient gesteld dat zijn moeder ook illegaal in België verblijft en dat hij aldus met haar kan terugkeren. Bovendien betreft het eventueel slechts een tijdelijke scheiding in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan eventueel tijdelijk terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens dient zijn moeder het Belgische grondgebied ook te verlaten. Ze kunnen samen terugkeren. Ook staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Op 15 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 18 mei 2016. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: D. Z.

geboortedatum: (...) 1997

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied ten laatste op 11.03.2015 te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, enerzijds omdat hij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en anderzijds omdat het een herhaald bevel betreft en de eerdere bevelen inmiddels definitief en uitvoerbaar zijn. De raadvrouw van verweerder doet ter terechtzitting afstand van de door verweerder opgeworpen excepties.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel, gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk

bestuur: "de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 13.04.2015 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

(...)

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Zo stelt het Algemeen Ambtsbericht Armenië dat: "In Armenië zijn arrestaties vaak niet het gevolg van een lopend politieonderzoek: in plaats daarvan worden personen in hechtenis genomen om vervolgens onderwerp van onderzoek te worden."

Hoe kan men stellen dat verzoeker geen risico loopt in Armenië als hij daar elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van onderzoek te worden. Zo stelt hetzelfde bericht dat ook mishandelingen door de politie niet vreemd zijn in Armenië.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 20.05.2016 ook een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Dat verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag dat hij niet kan terugkeren omwille van problemen, doch verwerende partij weigert enig onderzoek te verrichten of hier zelfs maar rekening mee te houden!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker vervolgens wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, samen met zijn moeder alsook zijn grootmoeder, neef, nicht, oom en tante.

Hij verblijft hier ondertussen al 5 jaar en heeft zich totaal aangepast.

Hij heeft niets of niemand in Armenië, een land waar hij al zeer lange tijd niet meer geweest is. Waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning?! Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf, waar zou hij terecht kunnen?!

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Zijn ganse familie verblijft hier!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

“

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden”

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

2. Betrokkene haalt aan dat er nog een beroep hangende is tegen een beslissing tot onontvankelijkheid inzake een aanvraag art. 9bis (onontvankelijke beslissing d.d. 23.10.2013 voor betrokkene en zijn moeder) en tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend door de moeder van betrokkene op 11.03.2014. Dit laatste beroep werd intussen verworpen op 18.06.2015. Wat betreft het nog hangende beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing art. 9bis; dit heeft geen schorsende werking en vormt aldus geen buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker steeds gehandeld heeft volgens de geldende regelgeving. Dat hij het recht had om op Belgisch grondgebied te verblijven zolang zijn procedure lopende was.

Dat hij zich beroept op art. 6 van het EVRM.

Artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij had het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij het recht had om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht had op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kon verblijven, immers indien hij dit niet doet zal de aanvraag zonder voorwerp bepaald worden.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht had om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het is dan ook onredelijk of zelfs onterecht om dit tegen verzoeker te gebruiken.

3. De elementen van integratie en de werkbereidheid, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Louter stellen dat de duur van zijn werkbereidheid en zijn integratie, die overigens niet betwist wordt, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden is geen afdoende motivering.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Waarom kan dit niet?! De opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij zijn integratie niet betwist.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

4. Betrokkene woont samen met zijn moeder. Er dient gesteld dat zijn moeder ook illegaal in België verblijft en dat hij aldus met haar kan terugkeren. Bovendien betreft het eventueel slechts een tijdelijke scheiding in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post.

Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoeker en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoeker!

Als verzoeker moet terugkeren, zal hij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niemand meer in zijn land van herkomst, zelfs niemand waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven.

Héél de bestreden beslissing vermeldt verwerende partij herhaaldelijk dat een eventuele terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Meer nog, men tracht de elementen die verzoeker aanhaalt te ontcrachten door te stellen dat een terugkeer slechts tijdelijk zou zijn.

Verzoeker kan uit de bestreden beslissing afleiden dat hij in het bezit zou gesteld worden van een verblijfstitel indien hij zijn aanvraag in Armenië zou ingediend hebben.

Immers, alleen op deze manier zou er sprake zijn van een tijdelijke verwijdering.

Verwerende partij schendt dan ook flagrant het vertrouwensbeginsel door te insinueren dat verzoeker wel een verblijfstitel zou krijgen, indien hij de aanvraag indiende in Armenië en een negatieve beslissing te nemen nu verzoeker zijn aanvraag indiende in België.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden, hetgeen bevestigd wordt door verwerende partij.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

5. *Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg en aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan eventueel tijdelijk terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens dient zijn moeder het Belgische grondgebied ook te verlaten. Ze kunnen samen terugkeren. Ook staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen bij terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is onderworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

Verzoeker wenst op te merken dat hij meer dan vijf jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest.

Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van meer dan 5 jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun en opvang.

Dat dit wijst op het feit dat verwerende partij het dossier van verzoeker helemaal niet, of minstens onvoldoende bekeken heeft, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat het voor verzoeker bovendien niet duidelijk is hoe het IOM hem kan beschermen in zijn land van herkomst.

Deze instantie is verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Deze instantie kan zijn veiligheid en gezondheid niet garanderen.

Dat het voor verzoeker bijgevolg onbegrijpelijk is waarom verwerende partij deze instantie aanhaalt in zijn beslissing.

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen in de maatschappij, wat hij zelf ook alleen maar wenst.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissingen schenden aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissingen van verwerende partij aldus een gebrek vertonen door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissingen dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schenden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de schending ervan derhalve niet wordt aangetoond.

Waar de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht, dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Dit geldt eveneens voor de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

In de eerste plaats verwijst de verzoekende partij naar artikel 3 van het EVRM en meent zij dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd. De verzoekende partij haalt rechtspraak aan, refereert naar *“het Algemeen Ambtsbericht Armenië”*, uit haar onbegrip en vraagt zich af hoe men kan stellen dat zij geen risico loopt in Armenië als zij daar op elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van een onderzoek te worden. Ook zou hetzelfde bericht stellen dat mishandelingen door de politie in Armenië niet vreemd zijn. Een onderzoek ter zake ontbreekt naar haar mening.

De eerste bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, niet in dat zij dient terug te keren naar Armenië.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”* De verzoekende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij meent dat geen rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen, noch waar zij meent dat geen onderzoek werd gevoerd. De gemachtigde is wel degelijk nagegaan of de verzoekende partij elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch hij was van mening dat dit niet het geval was. De Raad herinnert eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij weliswaar een stuk 3 *“Algemeen Ambtsbericht Armenië”*, doch beperkt zij zich opnieuw tot algemene beweringen dewelke zij niet toepast op haar eigen situatie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat zowel de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen als de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus reeds weigerden toe te kennen. Gelet op deze weigeringsbeslissingen en op het algemeen betoog van de verzoekende partij, blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. De eerste bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Zij laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

In een volgend onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat er naar haar mening wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de nodige identiteitsstukken werden bijgebracht, merkt de Raad op dat dit *in casu* niet ter discussie staat. Waar de verzoekende partij uiteenzet dat buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht en er geen vereiste is van onvoorzienbaarheid, staat niet te lezen in de bestreden beslissing dat dit wel zo zou zijn.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar haar leven dat zij hier heeft opgebouwd samen met haar moeder, grootmoeder, neef, nicht, oom en tante, naar haar verblijf hier gedurende 5 jaar, en naar haar integratie en aanpassing. Zij zet uiteen dat zij niets of niemand in Armenië heeft, een land waar zij al zeer lange tijd niet meer is geweest en stelt zich de vraag waar zij terecht kan. Verderop in het verzoekschrift voert de verzoekende partij een betoog dat zij op geen enkele manier kan afleiden waarom haar langdurig verblijf, werkbereidheid en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

De Raad benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat louter wordt gesteld dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen, doch verliest de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partij toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Dat de integratie niet zou zijn betwist of dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij kan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet, zoals de integratie en het langdurig verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door de verzoekende partij aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat de verzoekende partij aan deze bepaling enige verwachting kon ontlenen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, wordt dit dan ook niet aangetoond.

Omtrent de aanwezigheid van de familieleden motiveert de gemachtigde: *“Betrokkene toont niet aan op welke manier hij met deze verwanten een gezinsleven zou hebben. Deze familieleden zijn ook zonder betrokkene naar België gekomen en wonen niet op hetzelfde adres. Hieruit blijkt niet dat er sprake is*

van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Betrokkene woont samen met zijn moeder. Er dient gesteld dat zijn moeder ook illegaal in België verblijft en dat hij aldus met haar kan terugkeren. Bovendien betreft het eventueel slechts een tijdelijke scheiding in afwachting van een beslissing in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf via de diplomatieke of consulaire post." Ook omtrent de afwezigheid van familie in het land van herkomst en de mogelijkheid om een beroep te doen op ondersteuning bij terugkeer wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd: "Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dat betrokkene geen familie meer zou hebben in het land van herkomst, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan eventueel tijdelijk terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tevens dient zijn moeder het Belgische grondgebied ook te verlaten. Ze kunnen samen terugkeren. Ook staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij meer dan vijf jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest en dat van haar niet kan verwacht worden dat zij na een afwezigheid van meer dan 5 jaar zich tot andere personen zou richten voor financiële steun en opvang, geeft zij louter aan het niet eens te zijn met de motieven, hetgeen niet volstaat. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel schuilt hierin niet. In dit kader verwijst de gemachtigde bovendien eveneens naar het Reïntegratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft, kan deze organisatie haar bijstaan bij de praktische organisatie van de terugkeer. Waar de verzoekende partij stelt dat deze instantie haar veiligheid en gezondheid niet kan garanderen, zet zij niet uiteen op welke basis deze hiertoe gehouden zou zijn. Voor zo veel als nodig, verwijst de Raad in dit kader naar het hoger gestelde omtrent artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij meent dat haar een verblijf dient te worden toegekend, doch de Raad benadrukt wederom dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft en dat geen uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van de aanvraag. De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. De verwijzing naar welke elementen door de rechtspraak zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden, is niet dienstig nu elke aanvraag individueel wordt beoordeeld. De verzoekende partij toont overigens ook niet aan zich in dezelfde omstandigheden te bevinden. Waar zij stelt dat rekening dient te worden gehouden met "alle" elementen van het dossier alvorens een beslissing te nemen, laat zij na aan te tonen met welke elementen de gemachtigde onterecht geen rekening zou hebben gehouden of waar de gemachtigde zich zou hebben vergist, zoals zij voorhoudt. Waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij hier in veiligheid een leven heeft opgebouwd, blijkt het tegendeel uit de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij houdt voor dat geen belangenafweging werd gemaakt, maakt gewag van een eenzijdige interpretatie, meent dat de onontvankelijkheidsbeslissing de kortste weg is naar een beslissing en stelt dat zij uit de motivering niet kan afleiden waarom de gemachtigde geen onderzoek voert, maar gaat hiermee telkenmale voorbij aan voormelde argumenten uit de bestreden beslissing. De verzoekende partij hult zich in onwetendheid maar gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan.

Waar de verzoekende partij meent te kunnen afleiden dat zij in het bezit zou worden gesteld van een verblijfstitel indien zij haar aanvraag in Armenië zou ingediend hebben, aangezien wordt gerefereerd naar een tijdelijke terugkeer, staat dit niet te lezen in de bestreden beslissing. Het komt de verzoekende partij toe aan te tonen in buitengewone omstandigheden te verkeren. Zo niet dient de aanvraag via de reguliere weg te gebeuren. Indien zij binnen de voorwaarden verkeert, zal de verzoekende partij worden toegelaten en derhalve de terugkeer tijdelijk zijn. Opnieuw tracht de verzoekende partij de bewijslast die op haar rust te omzeilen. Een schending van het vertrouwensbeginsel toont zij hiermee niet aan.

De verzoekende partij weeft tevens haar betoog rond artikel 6 van het EVRM. Echter, aangaande artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van dit artikel, zodat deze bepaling niet nuttig kan worden aangevoerd en het betoog niet dienstig is. Wat de rechtspraak van de Raad betreft, kan het volstaan erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswerking kennen.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat de verzoekende partij, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Zij beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. De verzoekende partij slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont de verzoekende partij door het herhalen van elementen uit haar aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar zij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel, gericht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de *“Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Doorheen het middel voert de verzoekende partij tevens de schending aan van alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen: (...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, art. 6 van het EVRM en art. 8 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Armenië.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

V.1. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Armenië. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Armenië in de armoede terecht komen en onderdrukt en gechanteerd worden omwille van zijn herkomst uit Europa.

Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Zo stelt het Algemeen Ambtsbericht Armenië dat: "In Armenië zijn arrestaties vaak niet het gevolg van een lopend politieonderzoek: in plaats daarvan worden personen in hechtenis genomen om vervolgens onderwerp van onderzoek te worden."

Hoe kan men stellen dat verzoeker geen risico loopt in Armenië als hij daar elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van onderzoek te worden. Zo stelt hetzelfde bericht dat ook mishandelingen door de politie niet vreemd zijn in Armenië.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is al meer dan 5 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie. Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij heeft Armenië reeds lang geleden verlaten.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en bijgevolg nu een grondig en individueel onderzoek dient uit te voeren naar de veiligheidssituatie in Armenië. Verwerende partij heeft hier nooit onderzoek naar gevoerd.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

V.2. Schending van art. 6 van het EVRM Dat hij zich beroept op art. 6 van het EVRM.

Artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij had het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij het recht had om eerst een beslissing hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht had op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kon verblijven, immers indien hij dit niet doet zal de aanvraag zonder voorwerp bepaald worden.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht had om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het is dan ook onredelijk of zelfs onterecht om dit tegen verzoeker te gebruiken.

V.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A/s eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een gezin onderhoudt met zijn moeder, alsook grootmoeder, nicht en neef en oom en tante.

Verzoeker en zijn moeder staan beiden ook in voor de verzorging van. zijn grootmoeder, en dit sinds het overlijden van zijn grootvader.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Armenië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er

een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, ' om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient zijn recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Hij woont hier samen met zijn moeder, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden, zorgt voor zijn grootmoeder,...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met de rest van zijn familie in België niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de grootmoeder, neef, nicht; oom en tante hier verblijf hebben.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen."

3.4 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat waar de verzoekende partij de schending aanvoert van alle beginselen van behoorlijk bestuur, het middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat zij de schending van concrete beginselen aanvoert.

De Raad herhaalt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het weze herhaalt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij meent dat de beslissing onterecht genomen werd en dat haar dossier in het geheel dient te worden onderzocht.

De verzoekende partij voert vooreerst de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij refereert opnieuw naar "*het Algemeen Ambtsbericht Armenië*", uit haar onbegrip en vraagt zich af hoe men kan stellen dat zij geen risico loopt in Armenië als zij daar op elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van een onderzoek te worden. Ook zou hetzelfde bericht stellen dat mishandelingen door de politie in Armenië niet vreemd zijn. Een onderzoek ter zake ontbreekt naar haar mening.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om

een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In de eerste bestreden beslissing wordt daaromtrent gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”* Herhaald wordt derhalve dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

De verzoekende partij gaat er aldus aan voorbij dat de beslissing aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet tezelfdertijd werd genomen als de tweede bestreden beslissing, hetgeen erop wijst dat bij de afgifte van het bevel wel degelijk rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen en dat een onderzoek werd gevoerd. Opnieuw beperkt de verzoekende partij zich tot algemene beweringen zoals dat zij zou terechtkomen in armoede en dat zij onderdrukt en gechanteerd zou worden. Bij haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij weliswaar een stuk 3 *“Algemeen Ambtsbericht Armenië”*, doch zij toont de band met haar persoon niet aan. Met de stelling dat zij geen toepassing zou kunnen maken op haar persoonlijke situatie, gaat zij voorbij aan de op haar rustende bewijslast. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zowel de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen evenals de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden toe te kennen. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad en het algemeen betoog van de verzoekende partij, blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat er zich nieuwe omstandigheden voordoen die haar terugkeer alsnog zouden verhinderen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Vervolgens beroept de verzoekende partij zich opnieuw op artikel 6 van het EVRM. De Raad verwijst naar de bespreking ervan onder het eerste middel.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, betoogt zij wat de concrete elementen betreft, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een afweging werd gemaakt en rekening werd gehouden met het feit dat zij een gezin vormt met haar moeder, grootmoeder, nicht, neef, oom en tante. Zij stelt samen met haar moeder in te staan voor de zorg van de grootmoeder.

Opdat de verzoekende partij zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet zij aantonen dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verzoekende partij dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu staat in de eerste bestreden beslissing te lezen: “Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM en art. 12 UVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de familieband met zijn grootmoeder, nicht, neef, oom en tante (die allen legaal in België verblijven) voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene toont niet aan op

welke manier hij met deze verwanten een gezinsleven zou hebben. Deze familieleden zijn ook zonder betrokkene naar België gekomen en wonen niet op hetzelfde adres. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming."

De verzoekende partij betoogt dat uit haar administratief dossier duidelijk blijkt dat er aan haar familiale band met de rest van haar familie in België niet kan getwijfeld worden. Zij zet evenwel niet *in concreto* uiteen uit welke stukken dit zou moeten blijken en op welke familieleden zij doelt. Het komt niet de Raad toe de argumenten en/of de bewijsstukken te destilleren. Waar zij stelt dat geen rekening wordt gehouden met het verblijf alhier van de grootmoeder, neef, nicht, oom en tante, blijkt het tegendeel uit de eerste bestreden beslissing. Op de overige motieven gaat de verzoekende partij niet in zodat zij door louter elementen uit haar aanvraag te herhalen en haar ongenoegen te uiten niet aantoont dat voormelde motieven niet zouden volstaan in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

Wat haar gezinsleven met haar moeder betreft wijst de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing erop dat ook zij illegaal in België verblijft en dat verzoekende partij samen met haar moeder kan terugkeren. Verzoekende partij betwist dit motief niet. Aldus is er geen sprake van een schending van het gezinsleven met haar moeder.

In de mate dat de verzoekende partij met de verwijzing naar tewerkstellingsmogelijkheden, doelt op haar privéleven, toont zij met haar betoog evenmin een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan. De verzoekende partij beperkt zich immers tot algemene en loutere beweringen. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou zij met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoont dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

De Raad besluit dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing een motivering opneemt omtrent de toepassing van artikel 8 van het EVRM en dat de verzoekende partij niet aantoont dat deze niet afdoende zou zijn. In de mate dat de verzoekende partij meent dat in het bestreden bevel een motivering diende te worden opgenomen, wijst de Raad erop dat deze beslissing op dezelfde dag werd afgeleverd als de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan de verzoekende partij. Zij kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Tevens heeft de verzoekende partij aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de overige artikelen en beginselen die worden aangevoerd in het tweede middel, wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN